

CSALÁDI KÖTELEKEK

Iurcsa történeteket mesélnek Ifinről. Ezen nincs sok csodálkozni való, mivel a Quiron-tenger (és egész Észak-Ynev) második legnépesebb városáról van szó, és félmillió népességéből eredően természetes, ha akad köztük egy-két „csodabogár”, akikkel különös dolgok történnek.

Az alábbi történetet én is csak nemrég hallottam, amikor a rumilantiak áruját szállítottam Ifinbe (azok a mocskok alig akartak kifizetni!). Hogy igaz-e a történet vagy sem, döntések el magatok, az viszont biztos, hogy szórakoztató lesz. De hozzatok még egy kupa bort, mielőtt belekezdenék!

A szóval, történetem főhősei egy Hargrim nevű törpe pap, egy Fallen nevű elf harcos és Tier, az ilanori lovas íjász. Ne röhögj, én így halottam, meg azzal is kezdtem ugye, hogy Ifin különös hely. Az elf és az ilanori valami küldetésből tértek vissza, és mintha valami boszorkány is szerepelt volna benne. Az ilanori mérgében-bánatában az ifini aréna felé vette az irányt, hogy igyon, szórakozzon és a lelkét gladiátorok halálának bámulásával kúrálja. A pap épp egy sebesült ápolásával volt elfoglalva, valami idős elffel, ha igaz, de a küldetés kezdetén még ő is a barátaival volt. Kérdezte is az elfet, aki őt látogatta meg a küldetés befejeztével: „*Mi lett a nővel? És Tier?*”

„*Hagyjuk.*” felelte az elf. Hargrim ekkor egyik keze hüvelyk- és mutató ujjával kört formázott, másik keze mutatóujját pedig ritmikusan e körbe dugdosta. Fallen erre csak legyintett.

A beteg elf egyre jobb állapotba került az elmúlt napokban, így a törpe pap úgy gondolta, hogy megkeres egy törpe családot – tudjátok, elég jelentős számú törpe él Ifinben –, mivel volt nála egy halott törptől szerzett medál, amit szeretett volna visszaadni az elhunyt rokonainak. Megkérte hát barátját, Fallent, hogy tartson vele. Hargrim az utazókupájába kért egy jó sört, majd elindultak.

Út közben Hargrim nagyokat kortyolt a kupájából; egy alkalommal hatalmasat is böfögött. „*Rohadt Orwella.*” tette hozzá.

Ahogy már mondtam, az ifini Óváros büszkélkedhet a Quironeia déli partjának legnépesebb törpe kolóniájával – így nem csoda, ha a város e kerületében számtalan törpe kocsmá és csapszék található. Hargrim és Fallen elsőként a pap által is ismert Ércsákány fogadóba vezettet.

Tooma papja természetesen sör rendelésével kezdte a kérdezősködést: „*Kérek egy jó hazait!*” „*Remek törpe söreink vannak, nagytiszteletű káor.*” felelte a csapos, aki felismerte Hargrimban a Fejszés papját. „*De azokat az elfnek nem ajánlanám.*” Végül mindketten

törpe sört választottak (és az elf is bírta), majd a törpe medállal körbejárva kérdezősködni kezdtek a Kuhloam klán után.

Végül szerencsével jártak: az egyik vendég ismerte az eléggé megfogyatkozott „klánt”, már inkább csak családot. Elmondása szerint mindössze ketten éltek még, Róinn a klán ghúrja, az idős, beteg apa, aki állítólag a közeli erdőben lévő elfeknél élt; és fia, Aillig, akit a Telchar család nevelt. A szintén idős, ötvösmesterséggel foglalkozó Telchar a feleségével és a fiatal fiukkal él a Szakállasok utcájának végén. A tájékoztatást adó törpét Hargrim meghívta egy sörre, majd a pap és Fallen elindultak a Telchar család otthona felé.

A házhoz érkezve Hargrim a csatabárdja nyelével kopogott be az ajtón. Egy idős törpe asszonyág nyitotta ki azt nemsokára. *„Jó napot kívánok harina! Hargrim vagyok, és Ailligot keresném.”* *„Nincs itthon.”* felelte a törpe anyó *„Az apjához ment látogatóba a városon kívül.”* *„Ez esetben beszélni szeretnék dóg Telcharral.”* válaszolt Hargrim.

A két kalandozót az Olkaként bemutatkozó anyóka bevezette a házba, s hellyel kínálta, majd az uráért sietett a műhelybe. A szintén idős mester, Bórin Cadellin Telchar hamarosan megjelent vendégei fogadására.

A törpe pap ekkor beszámolt arról, hogyan került hozzá a Kuhloam család medálja, és mi lett Aillignak és az apjának szomorú sorsa. Elmondta azt is, hogy legalább törpe szertartással helyezték őket örök nyugalomba.

A Telchar családot lesújtotta a hír. Noha Aillig nem volt a vér szerinti fiúk, mégis akként tekintettek rá. Az öreg ötvös mester eszmélt először, és közölte, hogy holnap este Virrasztást tartanak majd Aillig emlékére, amelyre meghívnák Hargrimot és elf barátját is, aki részt vett a rémerdei temetési szertartáson. *„Én, Hargrim Kahir Oddin, Tooma felszentelt papja, fogadom, hogy a Virrasztáson imádkozni fogok a Kuhloam családért!”* E mondatot csodálkozó pillantások kísérték. *„Nagytiszteletű káor, mond Önnek valamit a Dalir Kahir Oddin név?”* kérdezte Olka. *„Hát persze, az ikertestvérem!”* kiáltott fel a Fejszés kegyeltje.

Nem, én sem tudtam, hogy a törpéknél lehetséges az ikerszülés. De hát amúgy sem könnyű megkülönböztetni őket egymástól...

Dór Telchar elmondta, hogy Daril kereskedő lett, és jófajta érceket, szenet szállít (kisebb mennyiségben) neki. *„Jó, jó az abbit, de azért a tarini holdezüst, a tarini dákh az igazi!”* Daril sokat mesélt a hős bátyjáról, aki harcolt a Zászlóháborúban, és az apja elrabolt vértjét keresi. Ráadásul Daril 3 nap múlva érkezik meg egy újabb szállítmánnyal!

Hargrimot láthatóan feldobta a hír. Hazafelé nem is tudott másról beszélni Fallennek, csak erről: *„Tudod, a törpéknél ritkaságszámba megy az ikerszülés... Egek, hat esztendeje nem találkoztam vele, mióta elhagytam Tarint... Jó, én is Daril nem vagyunk teljesen*

egyformák, de mégiscsak egyszerre születünk. Édesanyánk, Brydda fel is került ezért a klánfalra!” „Klassz...” felelte az elf.

A másnap esti Virrasztás Hargrim imájával kezdődött, melynek során a törpe megáldott egy kis Tooma-szobrocskát, amelyet az ötvös készített, és amely az elhunytak hősi emlékét őrizte, akik harcban estek el. A Virrasztáson részt vettek a Telchar család, köztük fiuk, az emberi léptékkal tíz év körüli Ysgawyn, a család barátai és Aillig ismerősei is.

Az ima után hatalmas mulatság kezdődött (talán jobb szó rá a zabálás), hordószámra csapolták a sört, és hajnalig tartott a tánc, állítólag még az elf is megtanult 1-2 lépést (de ő viszonylag hamar hazatért). Hargrim alaposan felöntött a garatra tánc közben még a ragonját is pörgette. (Nem kell disznóságra gondolni, ragonnak hívják Tooma papjainak kétélű fejszéjét. Hogy honnan ismerem ennyi törpe kifejezést? Elfelejtetted, hogy a Zászlóháborúban együtt harcoltam egy törpe századdal). Állítólag Hargrim összegabalyodott egy – az ő fogalmaik szerint legalábbis – helyes törpe lánnyal, és az éjszakát nem is a szállásán, hanem az Érccsákány fogadóban töltötte...

Két nap múlva érkezett meg Daril. Hargrim és Fallen az Abbitnegyedben lévő erioni térkapunál várták őt. Hargrim még egy kis Tooma-szobrot is faragott neki. Az ajándék elkészítése mellett a pap úgy döntött, hogy megvicceli testvérét. Daril Napközép táját lépett ki a térkapuból – hatalmas hátizsákot cipelt, oldalán csatacsákány. Hargrim, aki közben elrejtőzött, most előlopakodott, és hátulról kiáltott rá testvérére: „Tooma nevében állj!” Daril ettől teljesen összerezzent, a kiabáló felé fordult, félig előhúzza csatacsákányát, de aztán meglátta testvérét, és felnevetett. „Kadal szerelmére, öcskös, ne ijesztgess, értékes árut hozok, s eléggé félek a rablóktól.”

Mivel ifini tartózkodása során Daril mindig dór Telcharnál száll meg, így a kis csapat elindult az ötvöshöz. Daril út közben arra kérte Hargrimot, hogy várják őt meg egy közeli kocsmában, amíg az üzleti ügyeket intézi Bórinna. „Kicsit beszéllek majd Ysgawynnal is kedvelem a kiskölyköt. De az egész nem fog fél óránál tovább tartani.”

Így is lett, és Hargrim végre kielégíthette a tarini dolgok iránti kíváncsiságát, miközben az Érccsákányban ültek. „Hogy mi a helyzet otthon?... Brydda még mindig apánkat gyászolja. Szerencsére nagybátyánk, Lemli, amennyire teheti, látogatja őt... Gliranból bányász lett, sokra tartják bányász körökben... Alaera? Nos, ő továbbra is utál téged... Gwella még mindig nem ment férjhez, eddig az összes kérését visszautasította. Az apja értelemszerűen morcos rá, de az egyetlen lánya, és nagyon szereti őt. A Ghúr Torunn a legmakacsabb törpék legmakacsabbika, és ha a lelke mélyén már sejti is, hogy tévedett veled kapcsolatban, beismerni nehezen fogja. Majd felkeresem Gwellát, és mesélek rólad.” kacintott Dalir.

„Tudod Fallen, én vagyok az idősebb.” mondta Dalir az elfnek. „Nem is látszik.” válaszolt amaz, de Dalir ügyet sem vetve rá, folytatta „Emlékeszem, hogy amikor még egészen kis

kölykök voltunk, Hargrimnak mennyire nem ment a számtan; az óriáscsigás-számolás feladatok mindig kifogtak rajtad, és én súgtam neked.” nevetett. „Aztán később, »kamaszkorba« lépve, milyen keményen mulattunk a törpe fejszedobálókban. Hallod, öcskös, mutassuk meg, hogy még mindig szét tudjuk hasítani az éjszakát!”

Nos, megmutatták. Vagy öt törpe kocsmát ittak végig, meg még néhány „emberit”. Végül Daril dőlt ki a leghamarabb, így őt hazavitték hintóval. A törpe kereskedőben maradt még némi méltóság, mert a bejárati ajtó előtt okádta ki magát. *„A törpe hányásban is van répa?”* kérdezte a már szintén kissé kapatos elf, de választ nem kapott. Betámogatták hát Darilt a szobájába, s testvére hagyott neki egy cetlit az asztalon, amelyre fölírt a szállásának címét.

Másnap reggel Hargrimnak látogatója is akadt – de nem a bátyja, hanem a házigazdája felesége, Olka: Daril ugyanis eltűnt! Sokáig várták a szokásos közös reggelivel, de Daril nem jött elő. A szobájába benyitva csak a pap által hátrahagyott cetlit találták meg, így harina Telchar tüstént ide sietett, hátha Daril már itt van.

Hargrim elf barátjához ment ekkor. *„Darilt eltűnt. Lehet, hogy bajba került.” „A rokonod? Az teljességgel kizárt...”* jegyezte meg csípősen Fallen, de aztán, látva a pap aggodalmát, felajánlotta segítségét a báty felkutatásában.

Először a Telchar-házat keresték föl, de a lakásban és Daril szobájában erőszakos behatolásnak, dulakodásnak nyomát nem találták. Daril tegnapi ruhája is ott volt lehajítva az ágy mellett.

Olkát faggatva Hargrimék megtudták, hogy Daril még a kovácsokkal szokott üzletelni, akik vagy a műhelyeikben, vagy a törzshelyükön, a Shúrveszejtő kocsmában találhatók meg.

Hargrim Bórint is kifaggatta: *„Dóg Telchar, tett valami tisztességtelent a testvérem? Kérem, feleljen őszintén. Senkinek sem esik bántódása.”* De az idős ötvös mester csak a fejét rázta. *„Nem tudok ilyesmiről, nagytiszteletű káor. Köszönettel tartozom Ailligért tettél, nem hazudnék.”*

Hargrimék azt mondták Telcharéknak, hogy a kovácsok műhelyéhez mennek, de valójában a Shúrveszejtő felé vették az irányt.

A Shúrveszejtőbe belépve hőseinket mogorva pillantások fogadták – pontosabban az elfet. A kocsmáros, amikor odaléptek hozzá, meg is jegyezte: *„Khm, ez a kocsmá elsősorban törpéket lát vendégül.”* Így hát Fallen inkább kint várakozott, amíg társa kérdezősködött.

Fallen távoztával rögtön oldottabb lett a légkör, és a pap érdeklődése eredményt fialt. A kocsmáros ismerte Darilt, és közölte, hogy tegnap éjjel járt itt. Három cimborájával ivott,

akik közül az egyik most is itt van (megfigyeltétek már, hogy a törpék szinte állandóan a kocsmában lopják a napot?). Hargrim beszélt ezzel az ivócimborával, aki egyáltalán nem tűnt gyanúsnak. A törpe elmondta a papnak, hogy Daril tegnap késő éjjel csatlakozott hozzájuk. Azt mondta, hogy ma már mulatott, csak rosszul lett, és hazament. Ám otthon új erőre kapott, és ismét sörözni szeretett volna, ezért lejött a Shúrveszejtőbe. Ám nem maradt sokáig, csak 1-2 órát, aztán, legalábbis Daril így mondta, elindult a Nagy Aréna felé, hátha akad ott még valami izgalmas szórakozás. Hargrim további kérdezősködésére megtudta a másik két ivócimbora nevét, címét, és kapott egy ígéretet is, hogy beszélgetőtársa is érdeklődik a pap testvére iránt.

A Nagy Aréna felé menet Fallennek eszébe jutott, hogy az ilanori cimborájuk, Tier, három napja arrafelé vette az irányt. Szellemi energiája révén az elv üzent bajtársának, hogy ha arra jár, csatlakozzon hozzájuk a déli bejáratnál. Mit ad Dreina, az ilanori továbbra is az aréna környékén lófrált, s így összefutott cimboráival (hogy miért volt még ott, arról nem hallottam semmit, lehet, hogy azt a nőt próbálta kiheverni, akiről az elején már említést tettem). Mindenesetre a pap nem volt hozzá kíméletes: *„Mi újság Tier?! Mit halottam, elcsábultál valami nőtől?!... Ne csókolózz, csak bassz!”*

Miután így átestek az üdvözléseken, s elmesélték Tiernek a Dalirral történeteket, az Aréna környékén próbáltak értesüléseket szerezni, de a törpe kereskedőt senki sem látta tegnap éjjel. Jobb ötlet híján hőseink a kovácsok műhelye felé vették az irányt.

Út közben azonban megállította őket egy őrző. Át akarták kutatni őket, mivel nem messze, egy obsz nemesi család palotájába betörték, és elvittek onnan egy nagyon értékes, még a kyr időkből származó vázát. Végül azonban letettek a kalandozók átkutatásáról.

Mivel a kovácsoktól sem tudtak meg semmi érdemlegeset, megpróbálkoztak a városi őrsegnél is, hátha esetleg Dalir a mulatozása végén ott kötött ki. Ám az őrség tegnapi sem fogva tartott, sem elhunytként regisztrált törpéről nem tudott. Viszont a Hargrimékat arról faggatta az ügyeletes tőznagy, hogy nem láttak-e egy nagyon értékesnek tűnő vázát valahol...

Tier úgy gondolta, hogy Dalir eltűnésére a könyvtárban lelhetnek magyarázatot, ám a többiek elvetették ezt az ötletet. Helyette az jutott eszükbe, hogy ha a rend fenntartóitól nem számíthatnak segítségre, akkor talán majd a rend *bontóitól*... S mivel volt kapcsolatuk a Kobrákhoz, fel is keresték őt – Guillemet, a Noir-papot (én is ismerem azt az átkozott fattyút, egyszer 5 aranyat vesztettem a játékbárlangjában...)

A Noir-pap először nem akart foglalkozni Hargrimék problémájával, mondván, hogy a Vedlett Kobra most nagyon elfoglalt valami váza ügyében (Emeir Sorwardót, Ifin leggazdagabb borkereskedőjét lopták meg, a váza állítólag az országalapító Hiere Otlokir feleségének tulajdonában is volt hajdanán), amikor a kalandozók beajánlották, hogy a

segítségért cserébe a Klán kérhet tőlük majd egy szívességet, Guillem megígérte, hogy utána néz az eltűnt törpének.

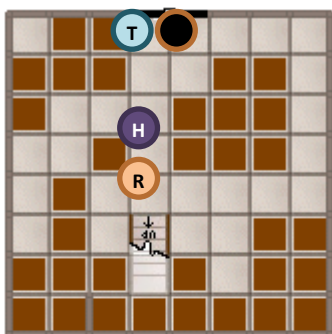
Délután 6 óra tájban Hargrim szállására pecsétetes levelet hozott egy futár; amelyben az állt, hogy a kikötőben, a 8-as mólónál látták, hogy néhány alak egy törpét tuszkol be a raktárépületbe...

Haladéktalanul odamentek hát, a törpe „elrejtőzött” egy kikötői kocsmában (már megint a törpék és a kocma...), Fallen és Tier pedig igyekeztek feltűnés nélkül megfigyelni a mólót és a raktárt. Semmiféle mozgást nem észleltek, de a kikötőben kérdezősködve annyit megtudtak, hogy a mólót az Arany Hordó Társaság bérlé.

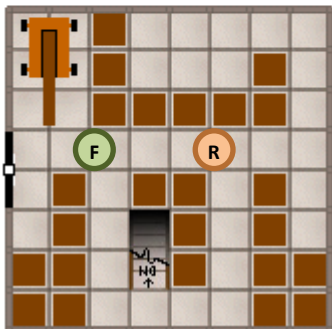
Ekkor Fallennek eszébe jutott, hogy egészen közelről is megismerheti a raktárépületet. Koldusgúnyát öltött hát (hogy honnan volt olyan neki, azt nem tudom, lehet, hogy megvette egy szerencsétlentől, de ember – vagy elf – legyen a talpán, aki előző gazdája után egy ilyen gúnyába belebújik), odament a raktárépülethez, és dörömbölni kezdett az ajtón. 2 tagbaszakadt, rosszarcú alak nyitotta ki azt: „Mit akarsz?! Takarodj innen!” „A Arny Hordó Társasággal nem fizette ki a béremet, három reze!” felelte Fallen. „Mondtam, hogy takarodj!” felelte az egyik rosszarc, majd szájba vágta az elfet. Az elkullogott, de valójában sikerrel járt: éles szemei kiszúrták, hogy miközben ő beszélt az ajtóban, a raktár túlsó végén két alak egy alacsonyabb alakot tuszkol fölfele a lépcsőn...

Ennek fényében hőseink a következő tervet eszelték ki: ezúttal Tier megy oda, pénzért könyörögni, de őt titkon elkíséri Hargrim is, és együtt lentről behatolnak a raktárba. Eközben Fallen a tetőn keresztül igyekszik a raktárépületbe jutni.

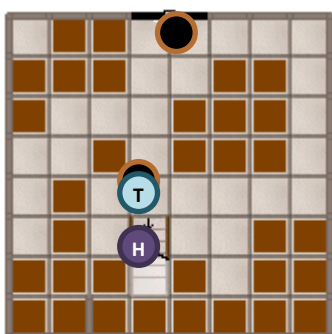
Így is tettek hát. Miközben Fallen a raktárépület tetejére mászott, Tier, Hargrimmal a hátában odaállt a raktárépület ajtajához, és dörömbölni kezdett. Kisvártatva egy jókora husánggal a kezében megjelent az egyik rosszarc az előbbiből, s végigmérte az ilanorit. „Mi van má’ megin’? Te mit akarsz?” Tier mondott volna valamit, de a törpe finoman arrébb tolta őt, s a husángoshoz intézte kérdését: „Hol a testvérem?” A rosszarc nem tartozott a legelmésebb haramiák közé, mert csak lassan esett le neki, hogy a törpe mit akar – de akkor már késő volt: a pap fejszéjével irtózatosságot mért a fejére, amitől a haramiánk összeomlott, mint a Gömbszentély. Ezalatt Fallen a tetőre érve kinyitotta a csapóajtót, s hangtalanul levetette magát a raktárépület emeleti részébe.

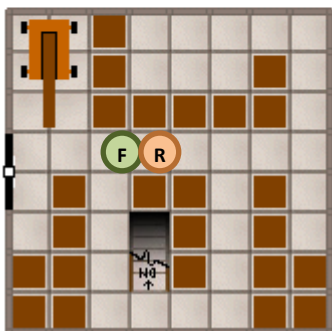
2. Az előbbi eseményeket követően Hargrim berontott a raktár ajtaján, s a szemközti lépcsőnél egy újabb husángos rosszarcot pillantott meg. „Összerohamoztak”, s párbajukból a törpe került ki győztesen, szinte kettévágta ellenfelét. Az íjász közben behúzta az ajtónál elterült haramiát. „Kiszámíthatóan mozog.” dünnyögte magában.

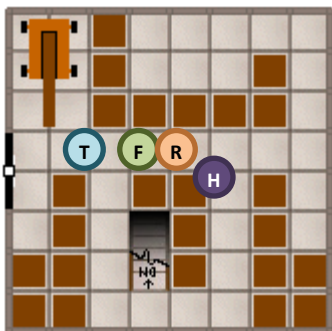
Az elf az emeleten belebotlott még egy banditába. „A törpéért jöttem.” felelte neki kurtán. Az fegyvert rántott, és Fallen felé indult. „Jól meggondoltad?” kérdezte a hosszúéltű, miközben ő is felkészült a harcra.

3. Tooma kegyeltje feliramodott a lépcsőn, az ilanori a nyomában.

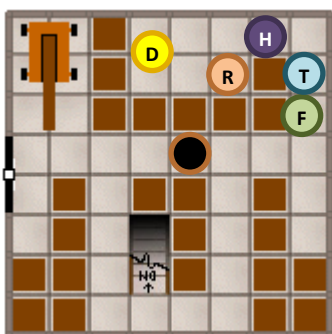
Fallen összecsapott a rosszarccal, de egyikük sem tudta megsebezni a másikat.

4. Hargrim a rosszarc mögé érkezett, és már támadott volna, amikor az elf gyomrom szúrta az illetőt. Ekkor a törpe – átgondolván az helyzetet, és azt, hogy nagy előnyt jelentene az illető elfogása - elkiáltotta magát: „Üsd le!”, azonban már későn, mivel az ilanori íjászbravúrt bemutatva fejbe lőtte a haramiát (szűk helyen, társa takarásában, az épp összegörnyedő célpontot!).

5. Fallen a darut járta körbe, míg Hargrim egy ládával elkerített rész felé indult. Sikerült a törpét meglepni – az egyik láda mögött kucorgó haramia könnyebb sebet ejtett a vállán. Társai a zajt hallva mind Hargrim segítségére indultak.

6. Kevés veszélyesebb ellenfél akad egy sebzett törpénél, tartja a mondás, és ezt a haramia is megtapasztalta. Főleg úgy különösen igaz ez, ha a sebzett törpe ellenfelének rövid kardja elakad egy ládában... De több ilyen hibát a haramia már nem fog elkövetni, legalábbis ebben az életben. Hargrim a küzdelem után vette észre, hogy Dalir itt van, egy székhöz kötözve.

A törpe kereskedőt alaposan helyben hagyták fogva tartói. Miután kiszedték szájából a pecket, s megszabadították kötelékeiből, a következőket mondta el megmentőinek: Ifinben, a törpe „negyed” alatt komoly kazamatarendszer húzódik, állítólag sok olyan házba/erődbe is el lehet jutni, amely a negyeden kívül található. Ezt akarták megtudni tőle, mivel korábbi ifini tartózkodásai alkalmával egyszer-kétszer lemászkaolt oda. Diral szerint a Telchar ház alól járat vezethet valami fontos helyre, mivel azt akarták tőle, hogy rajzoljon a járatokról térképet. Elrablói azzal hancegtek neki, hogy a Sheldar kutyái nevű kisebb tolvajklán tagjai.

A törpe báty aggódott az öreg ötvösért, lehet, hogy őt is megtámadták, akár információért, akár bosszúból.

Kalandozóink örült rohanásba kezdtek, hogy időben visszaérjenek az öreg ötvös házához. Fogtak egy fogatot, s a kocsisnak egy ezüstöt adva előbb egy Ellana-szentélyhez vitették magukat, ahol Diralt a papnők gondjaira bízták, majd

fékevesztett tempóban a Telchar házhoz hajtottak.

Megérkeztükkor Hargrim hevesen dörömbölni kezdett a ház ajtaján. *„Nyissátok ki! Vesélyben lehet a házatok népe!”* Olka nyitott ajtót, akin nem a határozott kopogás, hanem a szomorúság látszott inkább. Ugyanis a fia, Ysgawyn eltűnt a kazamatákban! Az asszony látta lemenni, utánaeredt, de a fiú eltűnt. Több keresőparti is elindult, de harina Telchar a kalandozóknak is könyörgött, hogy segítsenek megtalálni az egyetlen fiát. *„Torlaszoljátok el az ajtókat, ablakokat, s mutasd az utat a kazamatákhoz.”* adta ki utasításait Tooma papja.

A kazamatákba a pincéből nyíló csapóajtón át egy hosszú létrán lehetett lejutni. Rövid bolyongás után az alagút rendszerben egy ajtóhoz értek, ahonnan beszéd szűrődött ki. *„Mihez kezdjünk vele Sherdal?” Ha nem kapjuk meg 2 órán belül, amit akarunk, akkor eltesszük láb alól.”*

Hargrim gondolkodás nélkül berontott az ajtón (hogy az el volt-e reteszelve vagy sem, egy cseppet sem számított). 5 fegyverest pillantott meg, s közülük egy a többiekkel szemben, kissé távolabb állt. Azonnal megrohamozta az illetőt, Tooma hatalmát kérve ahhoz, hogy a törpe fiúcska fogva tartóinak legyőzésével kiszabadíthassa a gyermeket. Fohásza meghallgatásra talált, mivel egyetlen csapással elválasztotta a bandavezér fejét a testétől...

A többiek sem tétlenkedtek, a törpe után érkező elf szegycsont alatti vágásával nyitotta fel az egyik haramia belső szerveit, az ilanori tüdőlövése pedig egy másikat kényszerített a padlóra.

„Adjátok meg magatokat!” kiáltotta Hargrim, és a vezérüket vesztett rablóknak nem kellett még egyszer mondani... A kutyák tanyáján azonban nem Ysgawynt találták meg egy zárkában, hanem egy nemes hölgyet, akit, mint kiderült, két napja ejtettek túsul... *„Tisztelt hölgyem, hamarost visszatérünk Önért, de előbb meg kell találnunk egy gyermeket.”* közölte a pap, majd a nemesasszony válaszát meg sem várva továbbindultak. De előtte még, Tier javaslatára, mely szerint *„A morál rombolása érdekében a rablókat kötözzük a halottakhoz.”*, gondoskodtak arról, hogy a haramiák ne szökhessenek el.

Tovább bolyongva a kazamatákban hőseink egy olyan zsákutcába érkeztek, amelynek végén 0-9-ig számozott téglákat találtak, mellette egy törpe nyelven íródott, frissen kihelyezett táblán a következő szöveggel: *„Egy gazda 6 óriáscsigát nevel: egy 6, egy 7, 9, 10, 11, és 19 font súlyú. Egy vendégség alkalmával a gazda levágott néhányat. A vendégek hamar megették, így a gazda még kétszer annyit font súlyú óriáscsigát levágott, mint először. Így végül egy óriácsiga maradt. Hány font súlyú a megmaradt óriácsiga?”* Hargrimék hamar rájöttek a megfejtésre, és az 1-es számú téglát benyomták kattanásig, majd még tovább, a következő kattanásig, és ekkor a fal elmozdult helyéről, egy kis szobába nyitva utat.

A szobában megtalálták Ysgawynt, amint azzal a rengeteg játékkal játszik, amelyeket az amúgy kényelmes bútorzatú szobába helyeztek el. És ha eddig nem lett volna számukra egyértelmű, mi is a helyzet valójában, a fiú így üdvözölte őket: *„Díral bácsi kért meg rá, hogy várjalak meg itt titeket, mert mondta, hogy bújócskát akartok velem játszani, és hogy próbáljuk ki, meg tudtok-e itt találni. Hi-hi. Jó móka volt. De a szüleimnek egy szót sem erről!”* Azzal Ysgawyn meghúzott a falon egy kart, ami kinyitotta a szoba túloldalán lévő titkos ajtót, ahonnan néhány tucat lépcső vezetett fel az otthonába...

Bár nagyon égett Hargrimban a vágy, hogy kérdőre vonja testvérét, előbb vissza kellett menniük kiszabadítani a nemes hölgyet.

A kalandozók legnagyobb meglepetésére Sheldar kutyáinak tanyáján a városi őrség csapatába botlottak, akik elmondásuk szerint névtelen bejelentés alapján bukkantak rá a rablótanyára. A hölgyet, aki a cserbenhagyása ellenére jó véleménnyel volt Tierékről (biztos azt hitte, ők szóltak a városőröknek) már kiszabadították, és a rendkívül értékes váza is meglett. *„Viszont nem találkoztak egy nyakékkal, amelyet alig több mint fertály órája loptak el Wincern Lor Laroch, a nagykancellár birtokából?” ...*

Darilt nem találták sem a Telchar házban, sem az Ellana-szentélyben, viszont utóbbi helyen meghagyta a fogadója nevét arra az esetre, ha netalán keresnék őt. Mikor Hargrim dühösen kérdőre vonta őt, a következőkkel felelt: *„Jól sejtettem, hogy számtanból sokat fejlődteél öcskös... Azok a haramiák megérdemelték, amit kaptak, nem egy gyilkolt, nőket erőszakolt meg... A váza hamis, a nyakék viszont... De ezeknek az obsz tengeri haramiáknak fogalmuk sincs, mi az, ami igazán értékes, csak ellopnak mindent, ami fénylő kövekből áll. Gondolj inkább arra a mondásra Hargrim, hogy holló a hollónak nem vájja ki szemét, tolvaj tolvajának megbocsát az ég... Törpéktől sosem lopnék, ilyen a törpe mestertolvajok becsülete... És most már lehet, hogy elfektől sem. (elmosolyodik) Az Északi Szövetség, és elsősorban Tarin érdekei számomra mindennél előbbre valók. Ezért is közreműködtem abban az akcióban, amely népünk Vörös Lobogóját szerezte vissza.*

„Dalir, őszintén felelj nekem erre a kérdésre: az Északi Szövetség érdekében tevékenykedsz?” kérdezte Hargrim. *„Igen.”* felelte amaz. Hogy végül a pap elhitte-e ezt, vagy nem akart tovább kérdezősködni, nehogy a fájdalmas igazsággal kelljen szembenéznie, az sosem derült ki; csak lehajtotta a fejét. *„Gondolom, visszafelé nem fogsz a térkapuig kísérni... Tooma vigyázza az utadat testvérem. Mesélek majd Gwellának, el lesz ragadtatva, hogy milyen derék harcos vált belőled.”*

Hát így történt. Én legalábbis így hallottam. A történethez annyi hozzátartozik még, hogy másnap Dalir elhagyta Ifint, hogy hova vezetett az útja, azt nem tudta senki.

Sheldar kutyáinak sorsa megpecsételődött. A nyakéket ugyan nem találták meg, de a város rendfenntartói elszántak voltak azt illetően, hogy az náluk volt, netán maga Sheldar rejtette el a többiek tudta nélkül. Mindenesetre a kutatást a nyakék után nem

szüntették meg. S a városi szóbeszédben sokáig téma volt három hős, egy törpe, egy elf és egy íjász, akik segítettek egy nemes hölgy kiszabadításában...

Mi??!! Te is hallottál egy történetet róluk??!! Nosza, mond csak el, fiatal még az este! Hé, csapos, mindenkinek egy újabb kört, ezúttal én állom!